

Arrest

nr. 308 801 van 25 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 maart 2024.

Gelet op de beschikking van 24 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden ingewilligd. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 11 mei 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zijn huidige derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek verklaarde de commissaris-generaal verzoekers verzoek niet-ontvankelijk omdat hij een internationale beschermingsstatus in een andere EU-lidstaat, met name

Griekenland, heeft gekregen en hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Verzoekers beroep tegen die beslissing werd verworpen door de Raad in arrest nr. 269 840 van 15 maart 2022. Zijn tweede beschermingsverzoek werd op 5 september 2022 door het CGVS niet ontvankelijk verklaard omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij in aanmerking kwam voor internationale bescherming. Verzoeker tekende geen beroep aan bij de Raad binnen de wettelijk voorziene termijn.

In het kader van zijn huidige verzoek verklaart verzoeker dat hij is teruggekeerd naar Palestina omdat zijn dochtertje ziek was. Verder verwijst hij naar de door hem in het kader van zijn vorige beschermings-verzoeken aangevoerde problemen in Griekenland.

Ter staving van zijn huidige beschermingsverzoek legde hij ten overstaan van de Belgische asielinstanties een kopie neer van de stempels in zijn paspoort en een kopie van zijn vliegticket.

3. De kernvraag is of de door verzoeker in het kader van zijn huidige derde verzoek om internationale bescherming bijgebrachte elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

4. De Raad herinnert eraan dat verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus heeft gekregen in Griekenland en dat in casu wordt vermoed dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat verzoeker niet langer internationale bescherming zou genieten in Griekenland.

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust bij het CGVS, doch eens hieraan is voldaan, komt het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoeker zelf en niet aan het CGVS toe om het bewijs te leveren dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland, reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in die lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen.

5. Uit de door beide partijen aangehaalde landeninformatie, waaronder het "Country Report: Greece. Update 2022" van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, blijkt dat er in Griekenland sprake is van een zeer precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

6. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt vooreerst dat de situatie voor begunstigten van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland verslechterd is en erg precair is. De situatie voor statushouders in Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

Daarnaast volgt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker op 25 juni 2020 internationale bescherming in Griekenland werd toegekend. Bijgebrachte landeninformatie geeft aan dat

verblijfsvergunningen gekoppeld aan de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus respectievelijk drie en één jaar geldig zijn (AIDA, Country Report: Greece. Update 2022, p. 222) zodat aangenomen moet worden dat verzoekers Griekse verblijfsdocumenten niet langer geldig zijn. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist.

Voor een begunstigde van internationale bescherming wiens ADET is vervallen, is het, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, ook noodzakelijk dat hij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, sociale bijstand en huisvesting.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit kan blijken dat verzoeker, een gezonde volwassen man, een bijzondere kwetsbaarheid heeft en die ertoe kan leiden dat hij bij terugkeer naar Griekenland, om deze reden, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. Dat verzoeker blijf geeft van zelfredzaamheid wordt niet betwist.

Het weze echter benadrukt dat de afwezigheid van een bijzondere kwetsbaarheid en het beschikken over een zekere mate van zelfredzaamheid, gelet op de zeer precaire situatie in Griekenland voor statushouders, niet voldoende is om, in afwachting van de verlenging van verzoekers Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, sociale bijstand en huisvesting. Dit blijkt meer dan afdoende uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking van de Raad werd gesteld.

In deze stand van zaken kan op basis van het rechtsplegingsdossier niet op afdoende wijze blijken dat verzoeker actueel beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning die hem in staat kunnen stellen om, in geval van terugkeer naar Griekenland, de mogelijk lange periode voor de verlenging van zijn verblijfsvergunning te overbruggen en het hoofd te bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, sociale bijstand en huisvesting. Verzoeker verliet Griekenland immers in januari 2021, na een verblijf van 1 jaar aldaar, hetgeen ondertussen al drie jaar geleden is. Hoewel de verwerende partij op de hoogte is van het gegeven dat verzoekers verblijfsvergunning is vervallen en niet dienstig kan voorhouden niet op de hoogte te zijn van de problematische situatie in Griekenland van begunstigten van internationale bescherming met een vervallen ADET, is verzoeker in het kader van zijn onderhavig derde beschermingsverzoek niet (verder/opnieuw) gehoord over de actuele aanwezigheid van middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting. In de notities van het persoonlijk onderhoud van 19 maart 2021 kunnen overigens geen mogelijke indicaties van een netwerk of ondersteuning in Griekenland worden gelezen, laat staan dat deze heden anno 2024 nog actueel zouden zijn, in de zin dat ze nog beschikbaar en toegankelijk zijn voor verzoeker.

Ingevolge het geheel van deze elementen gelezen in samenhang met de voorlegde landeninformatie, acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van verzoekers situatie als begunstigde van internationale bescherming in/bij terugkeer naar Griekenland aangewezen. Er kan immers in deze stand van zaken niet worden uitgesloten dat verzoeker, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, kan terechtkomen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

De situatie van verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland dient bijgevolg nader en naar behoren te worden geanalyseerd.

7. Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het erop dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het

verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 17 mei 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord en wijst erop dat de Raad hierin heeft aangegeven redenen te zien om de bestreden beslissing te vernietigen. De advocaat die verzoeker bijstaat stelt dat zij hiervan niet op de hoogte was en licht toe dat verzoeker heeft gevraagd om te worden gehoord omdat hij middels zijn aanvullende nota nog stukken wilde bijbrengen. Zij licht mondeling toe wat er op de bij de aanvullende nota gevoegde foto's is te zien en wijst erop dat verzoeker in Griekenland geen verblijfsstatuut genoot. De voorzitter wijst erop dat zij zich niet van de indruk kan ontdoen dat de dominus litis de voormelde beschikking niet heeft gelezen en dringt erop aan dat hij dit voor toekomstige zaken wel zou doen.”

5. Het betoog van verzoeker ter zitting werpt, gelet op het voorgaande, geen ander licht op de gronden van de beschikking.

Aangezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is de door hem ter zitting bij aanvullende nota bijgebrachte documentatie omtrent de algemene en zijn familiale situatie in Gaza en de registratie van zijn familie bij UNRWA te dezen niet dienstig. Huidig volgend, meer bepaald derde, verzoek om internationale wordt immers onderzocht en beoordeeld ten aanzien van Griekenland.

Zoals eerder in de beschikking van 12 maart 2024 werd vastgesteld, noopt de situatie van verzoeker bij terugkeer naar Griekenland tot een nader onderzoek. Er liggen heden geen elementen voor die anders doen oordelen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. De bestreden beslissing dient aldus te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 mei 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig juni tweeduizend veertien door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES